

[Henning Andersen]

nødvendige tiltag, som der blev peget på i PP I og PP II, med 15 års forsinkelse, men så meget mere grund er der til at få dem gennemført så hurtigt, som det er praktisk muligt.

Der har i den seneste tid været talt og skrevet meget om sammenhængen mellem det høje afgifts- og skattetryk, svækkelsen af virksomhedernes konkurrenceevne og den høje ledighed. I den skrevne presse er det oven i købet flere gange sket med henvisning til PP II.

Personlig mener jeg, at vi bør tage denne sammenhæng mellem skattetrykket og ledigheden meget alvorligt, og derfor kan der naturligvis på en lang række områder ikke blive tale om flere socialdemokratiske fingeraftryk, som kun ville gøre ondt værre. Det er faktisk muligt gennem offentlige besparelser at skabe grundlag for en væsentlig nedsættelse af både erhvervs- og indkomstbeskatningen, og det skal være muligt at anvende skattelettelser som et konkurrenceforbedrende instrument, så vi kan få nedbragt arbejdsløsheden og blive godt rustet til de nye konkurrencevilkår i EF's indre marked efter 1992.

Det er i denne sammenhæng, vi skal se regeringens planer om rationalisering og forenkling af den offentlige sektor, og det er i denne sammenhæng, vi skal se den finanslov, som skal vedtages i morgen. Her synes jeg især, der er grund til at hæfte sig ved de elementer i aftalen, som ikke mindst på længere sigt bidrager til at mindske væksten i de offentlige udgifter, for det er jo sådan, at sigtet med finansloven for 1989 og de kommende år ikke kun er at fastholde de offentlige udgifter på et uændret niveau, men at bringe disse udgifter til et varigt fald i de kommende år.

På sundhedsområdet sker der en omlægning af medicintilskudssystemet, idet der indføres en egenbetalingsgrænse på omkring 800 kr. om året for personer, som ikke er kronisk syge, og som derfor almindeligvis har et medicinforbrug, som rent udgiftsmæssigt ligger under denne grænse. Skulle de enkelte brugere komme i den situation, at deres medicinbehov bliver større end normalt, vil deres medicinudgifter blive begrænset gennem de offentlige tilskud, når udgifterne overstiger egenbetalingsgrænsen.

Ordningen vil indebære, at alt ikke nødvendigt medicinforbrug bortfalder, samtidig med at kronisk syge, pensionister og kontanthjælps-

modtagere friholdes gennem forskellige kompensationsordninger.

Jeg finder det også positivt, at der opnås besparelser ved at overføre en række medikamenter til gruppen af håndkøbspræparater. Herved kan man sige, at borgerne slipper for receptbesværet, samtidig med at man fjerner en i realiteten overflødig receptudgift på sammenlagt ca. 35 mio. kr.

Hvad besparelserne på kontanthjælpsområdet angår, finder jeg det særlig perspektivrigt, at en del af besparelsen bliver anvendt til at hjælpe kontanthjælpsmodtagere over i en aktiv tilværelse.

Jeg synes også, der er grund til at fremhæve, at sigtet med omlægningen på dagpengeområdet er blevet opretholdt i den aftale, som regeringen indgik med Socialdemokratiet i sidste uge. Dagpengeforliget indebærer netop, at man ikke i årevis kan arbejde på halv tid til fuld løn, hvoraf halvdelen betales af skatteborgerne.

Herudover kan det ikke undre, at vi fra konservativ side ser positivt på de vigtige skridt, der nu er taget mod afskaffelsen af formueskatten. Det bør ikke være nogen hemmelighed, at formueskatten ikke ligefrem har bidraget til at forbedre investeringsklimaet i Danmark.

Den lempelse af formueskatten fra de nuværende 2,2 pct. til 1 pct. i 1991 vil, kombineret med en løsning af problemet med formuebeskatning af hovedaktionærer, uden tvivl føre til øgede erhvervsinvesteringer og skabelse af flere arbejdspladser herhjemme, og den vækst, der herved opnås i beskatningsgrundlaget, vil klart opveje det skatteprovenu, som staten i første omgang må give afkald på.

Aftalen om større privatisering i form af salg af statsaktiver finder vi ligeledes grund til at glæde os over, ikke mindst ud fra den betragtning, at incitamentet til rentabel drift af virksomheder og institutioner, som lægges over i privat regi, er ganske betragteligt.

Men privatiseringer kan naturligvis ikke løse alle problemer i den offentlige udgiftspolitik. Dels kan offentlige aktiver immervæk kun afhændes én gang for alle, dels kan der være tungtvejende grunde til at fastholde løsningen af en række opgaver i offentligt regi.

Men som det allerede er fremgået af debatten om afbureaukratiseringen, effektivisering og smidiggørelse af den offentlige sektor, kan det faktisk lade sig gøre at drive offentlige virksom-